

der laa to eller i visse Tilfælde tre Femtedele, i alt Fald en eller to Femtedele over den virkelige Værdi. Ligeledes skal man naturligvis ogsaa undtage fra en saadan Regulering de Mennesker, der i den paagældende Periode har handlet med flere Ejendomme. Hvis man skal gaa ind i en saadan Valutaregulering, kan den efter min Mening med Rette kun kræves gennemført med Hensyn til een Ejendomsandel, og det Kurstab, der kan være Tale om at dele mellem Debitor — for at han heller ikke skal have en Fortjeneste derved — og saa den, der har Fordel deraf, det maa ikke i noget Tilfælde andrage et større Beløb, end hvad der svarer til Kurstabet ved Gældsstiftelse overfor et almindeligt Husmandsbrug stort nok til, at en Familie kan leve deraf.

Jeg skal nævne et Eksempel. Hvis man tænker sig, at en Mand har købt et Husmandsbrug, da Kronen var i 60, og har givet ca. 20 000 Kr. for det — det skal ikke slaa meget fejl, det er et almindeligt Husmandsbrug stort nok, til at en Familie kan leve deraf — og har faaet en Gældsbyrde derved paa 15 000 Kr., saa vil det være ensbetydende med et Kurstab paa 6 000 Kr. Hvis man nu gennemfører en saadan Kursregulering, maa han selv bære den ene Halvdel, de 3 000 Kr., og den øvrige Del af Beløbet, de andre 3 000 Kr., faar han saa udbetalt hos Kreditor, dem, der har Penge til gode — men da det vel er tvivlsomt, om man kan gennemføre, at Kreditor skal betale, maa det overlades til Staten, som derfor maa indføre en Formueafgift overfor dem, der først og fremmest har tjent deres Penge ved Kronens Genrejsning.

Det vilde være en Retfærdighedshandling at gennemføre en saadan Lovgivning, og man vilde derved have opfyldt en væsentlig Forpligtelse overfor disse Mennesker, der, som Følge af den lave Krone, har paadraget sig et Valutatab, som det nu er dem umuligt at klare. Et saadant Beløb skulde naturligvis udbetales til alle dem, der opfylder de af mig her nævnte Betingelser, men et Beløb, der ikke er større for den store Landbruger end for den lille, fordi det Beløb, der skal udbetales, kun skal være det, som er nødvendigt for at regulere Valutatabet ved et Husmandsbrug stort nok til, at en Mand kan sidde og klare sig. Jeg ser ikke, at man har Forpligtelse overfor dem, der har købt mere, til at regulere Kurstabet med et større Beløb, end hvad der svarer til Gældsstiftelsen for et almindeligt Husmandsbrug; de, der har villet købe

mere, ja, de har selvfølgelig haft Lov dertil, men de maa saa ogsaa selv klare det Kurstab, der gaar ud over det af mig her nævnte.

Hvis man saa til disse Bestemmelser knyttede en Bestemmelse om, at et saadant Beløb ikke kan udbetales, medmindre Gældsbyrden herefter nedbringes, saaledes at den højst svarer til Ejendommens virkelige Værdi, er det givet, at denne Foranstaltning i mange Tilfælde vilde betyde overordentlig meget ude omkring til Opnaaelse af frivillig Akkord eller Tvangsakkord. Saa havde man en Sikkerhed for, at Ejendommenes Gældsbyrde, der paa Grund af den lave Krone er blevet for høj, virkelig blev nedbragt, og saa vilde det ogsaa kunne betyde ikke saa ganske lidt ogsaa for de større Ejendommers Vedkommende. Og man vilde endelig opnaa det, som efter min Mening og efter mit Partis Mening er det vigtigste ved dette meget vigtige Forhold: Ikke alene vilde man hjælpe dem, der klarer sig daarligst, dem, der sidder og sulter Ejendommene ud og maaske ikke udfører for meget Arbejde, fordi de ser deres Fordel ved at forringe Pantet saa meget som muligt, men man vilde ogsaa hjælpe dem, der virkelig arbejder flittigt og stræbsomt, som har gjort en betydelig personlig Arbejdsindsats og maaske ogsaa en økonomisk i Ejendommen, men som ikke har Mulighed for at klare sig under de nuværende vanskelige Forhold.

Den højtærede Statsminister sagde før, at det var ikke os, der havde Pligten til at fremkomme med den Slags Forslag, de skulde komme ude fra Erhvervet. Ja, hvis den højtærede Statsminister færdes ude iblandt de kriseramte Landboere, kan han være overbevist om, at det er de Tanker, jeg her gør mig til Talsmand for, der rører sig ude i Befolkningen. Man kan ikke forstaa, at de Mennesker, som har paadraget sig en Gældsbyrde, da Kronen stod i 60, nu skal forrente og afbetale det fulde Beløb, og at de Mennesker, som har haft Fordelen ved at sælge deres Ejendomme, vedblivende skal kunne opkræve den Fortjeneste, de har faaet. En Regulering paa dette Omraade vilde være af meget stor Betydning.

Det andet vigtige Resultat, vi vilde opnaa, er som sagt, at vi fik en virkelig Nedbringelse af den kunstige Gæld, som Landbruget har faaet i Perioden under den lave Krone; ogsaa dette vilde man opnaa ved at gennemføre dette Forslag sammen med det vigtige Forslag om Pantegælds Overførelse til løs Gæld, hvad enten det nu blev i den Skikkelse, som Forslaget har faaet fra vor Side, eller det ændredes i Lighed